

הנערה בעלת המסיכה

פרקים ראשונים לקריאה בחינם

פרולוג

לונדון ינואר 1969

סומרס עמד זקוף ורכס את מעילו, הגשם נטף ללא הפוגה. זירת הרצח כבר סומנה, ומסביב לעצים נמתחו סרטים אדומים.

בצעדים מהירים הוא צעד אל תוך הפארק ונכנס לתוך השטח המסומן. הגופה היתה מוטלת על פניה בשטח יבש שהוגן מפני הגשם על ידי עץ עבות.

סומרס התקרב לגופה, הוא לבש את כפפותיו והפך את הגופה על גבה. הפנים היו צעירות ועדינות, סומרס הצטמרר. למרות נסיונו הרב, שנא לראות צעירים מתים כשחיייהם נגדעים כך בפתאומיות.

הזרוע היתה מחוררת מדקירות מחטים, נרקומנית, כנראה מתה ממנת יתר. מתוך כיס מכנסיה בצבץ מכתב. סומרס שלף אותו, הכתב היה עגול ויפה למופת.

גי'וני,

אני מצטערת על הכל, בשבילי לא הכל היה לחינם.

העדפתי את הדברים ככה מאשר לגדל ילד ממזר עם אמא נרקומנית.

ראיתי אותך במועדון, באתי, לא ראית אותי.

אז כנראה שזו פרדה אחרונה.

אולי עוד ניפגש פעם בחיים אחרים.

תמיד אזכור ואעריך את כל שעשית בשבילי,

באהבה,

אמבר.

סומרס הכניס את המכתב לשקית סטרילית של ניילון ולכיס מעילו.

"אה סומרס, אני רואה שכבר הגעת."

סומרס קם במהירות והזדקף, מולו עמד המפקח שלו ומקטרת בפיו.

"כן, מר ורטהיים, מייד כשהודיעו לי יצאתי."

"נו יש לך משהו עליה?"

"בהתחלה חשבתי שזה מקרה קלאסי של בחורה צעירה שמתה ממנת יתר עד שמצאתי את זה." סומרס שלף את המכתב מכיס מעילו.

ורטהיים לבש את כפפותיו ושלף את המכתב בזהירות מן הניילון, הוא קרא במהירות את הכתוב.

"אני חושב שיש לנו כאן עניין, בוודאי," אמר, "יש כאן שם ולפחות אנחנו יודעים שזה מועדון, אפשר לפתוח בחקירה." ורטהיים החזיר את המכתב לניילון והשיב אותו לסומרס. הבעה מהורהרת היתה על פניו של ורטהיים כשבחן את סומרס.

סומרס הוציא סיגריה מהכיס הפנימי במעילו והצית אותה.

"אני רוצה להצמיד לך מישהו," אמר ורטהיים מצחו מקומט בדאגה.

"להצמיד לי מישהו? לא לא המפקד, אתה יודע שאני זאב בודד."

"אבל בכל זאת סומרס, זה יכול להתברר כרצח ובמקרה כזה עדיף לא להיות לבד."

"אני אוהב לעבוד סולו, וכך אני רגיל כבר שלוש עשרה שנים." התעקש סומרס.

ורטהיים נאנח, העקשנות של סומרס היתה מוכרת לו היטב. "טוב," אמר, "תתחיל, אחר כך נראה."

סומרס השאיר הכל לחוקרים הפתולוגיים, ורץ בגשם אל עבר מכונית הפורד הכחולה.

1

לונדון פברואר 1971

קתלין ישיבה ובהתה בקרני השמש שחדרו לכיתה בעצלתיים, עיני דבש הענקיות שלה היו מונחות מעל עצמות לחיים חטובות. המבט שנשקף מהן היה עצוב. היא הקדירה את מצחה ומחשבתה שלא כתמיד, נעקרה לחלוטין מהשיעור הנלמד.

מערבולת תחושותיה הציפה אותה והיא לא חדלה לחשוב לרגע על אימה החולה. כמו קור קדורני עטף והתלפף סביב ליבה ופילח אותו לשניים. היא לא האמינה שזה קורה, לא יכול להיות שאן תמות. חייב להימצא פיתרון.

נקישת מחוגי השעון גרמו לה להסיט את עיניה והיא ניעורה באחת. השעה היתה שלוש וחצי, היא ידעה שעליה למהר אל מקום עבודתה החדש, מסעדת הבורגר.

אן אימה של קתלין אישה בת ארבעים ושתיים, עבדה במשך ארבע השנים האחרונות בבית חרושת לייצור מעילים. כאלמנה ואם חד הורית נלחמה תמיד ועבדה קשה כדי לפרנס את ביתה היחידה בכבוד. אך המצב במשק החמיר. עם חזרתו של הלייבור לשלטון, באלף תשע מאות שישים וארבע הודיעה הממשלה החדשה על מדיניות כלכלית חדשה. שכר העבודה הוקפא, ועבודות ציבוריות צומצמו. הממשלה עשתה את כל האמצעים הנדרשים אך בסופו של דבר לא הצליחה להציל את הפאונד מפיחות.

משרתה של אן צומצמה גם היא כמו אחרים, ועל ימים של שביתות לא קיבלה שכר. הדאגות וריחוף העוני המתמיד מעל ראשה נתנו את אותותיהם ואן לבסוף חלתה. בעיה בכליות אמרו הרופאים.

היו אלו זמנים קשים מאין כמותם לקתלין ואימה, שבעבר בזמן שאביה היה בחיים, חיו חיי רווחה, גרו בבית גדול בעל שתי קומות שהיה מרוהט בטוב טעם, ונסעו שלוש פעמים בשנה לנופשים.

אך המצב השתנה בזמן שקתלין היתה בת ארבע עשרה. אביה ארכיאולוג חשוב ומפורסם מת בתאונת דרכים. הוא לא השאיר אחריו כסף, מאחר שהמשלחת הארכיאולוגית האחרונה עלתה לו הון וכילתה את כל כספו.

חייהן של אן וקתלין השתנו מן הקצה אל הקצה. בשנה הראשונה עוד היה יחסית קל שכן אן מכרה חפצים רבים יקרי ערך רק כדי לקיים את עצמן, אך כשנגמרו דברי הערך עברו השתיים לדירה צנועה בת שניים וחצי חדרים וחיו בפשטות.

קתלין חטפה את שוק חייה באותו היום שאימה התעלפה. אחר כך הכל השתנה. קתלין הבטיחה לעצמה שתעשה הכל כדי להצילה.

התרופות שאן הוצרכה לקחת היו יקרות ובמהרה מצבן התדרדר. קתלין מצאה עבודה כמוכרת המבורגרים במסעדה קטנה. וכעת כבר היה השבוע השני ברציפות שהיא יוצאת לפני הזמן ומפסידה לימודים.

קתלין היתה תלמידה מצטיינת, וכשכך זכתה במילגה מיוחדת, ופעם בשבועיים היתה לומדת ארכיאולוגיה באוניברסיטה בתוכנית לתלמידי תיכון מצטיינים. היא הלכה אחרי אביה האהוב שהיה חוקר ארכיאולוגיה וחלם למצוא עתיקות מיוחדות בעולם. אביה האהוב שעבודתו ריתקה והקסימה אותה, וחיינו נגדעו כך פתאום עקב תאונת דרכים.

כעת הכל החל להשתבש, שכן לא היה לה כבר את הזמן ללכת לאוניברסיטה. ואפילו שאת הלימודים עצמם לא שילמה, חבל היה לה לשלם את שכר האוטובוס. כל פני היה חשוב כעת לתרופות שלהן הזדקקה אימה.

היא התכופפה והוציאה מתיקה את העבודה בגאוגרפיה שהכינה, וכרכה בכריכה שקופה ורכה ואותה תגיש לסיימון המורה שלה.

הפעמון צלצל והשיעור הסתיים, קתלין אספר את ספריה בחופזה ומיהרה במסדרון. תוך דקה היתה בפתח חדר המורים, אך התביישה להיכנס ולכן עמדה וחיכתה, למזלה יצא סיימון ראשון מלווה במורה נוספת.

"מר סיימון, אמרה והשפילה את ראשה, "אני מצטערת... אני חייבת ללכת." היא התביישה בכך שהיא מפסידה בלי סוף את השיעור שלו.

המורה לא אמר כלום רק הסתכל בה במבט עצוב משהו והנהן.

"פשוט ש... אמא שלי צריכה אותי, מלמלה, "הנה העבודה היא מוכנה." היא הגישה לו את הקלטר ופנתה משם במהירות.

"תלמידה כל כך מבריקה, אמר ונענע בראשו בעצב.

כשיצאה מפתח בית הספר הייתה הרוח הקרה בפניה, קתלין כרכה את הצעיף על צווארה ורצה במדרגות. היה עליה להיות במסעדת הבורגר בשעה ארבע בדיוק.

המסעדה שכנה חמישה רחובות משם. היא לא חלמה לבזבז כסף בחשמלית או באוטובוס, הרי כל כסף כעת היה חיוני להן. היא הלכה מהר, נשאר לה עשרים דקות ואסור לה לאחר. אתמול איחרה והמנהל לא הסתכל על זה בעין יפה.

קתלין הלכה ארבעה גושי בניינים צמתה החומה העבה מקפצת על גבה, היא התנשמה בכבדות, כשראתה שנשארו לה רק ארבע דקות החלה לרוץ.

"תשעים וחמש תשעים ושש", ג'וני התאמץ, הוא עבר משכיבות שמיכה לכפיפות בטן, שריריו המיוזעים הרחבים רעדו בפראות, הוא כילה את כוחותיו והוציא את כל הזעם שלו על האימון.

"קדימה ג'וני", אמר בילי, "אתה יכול עוד."

ג'וני התנשף במאמץ, "מאה." אמר ונשכב לאחור, שומט את זרועותיו הרחבות לצדדים.

"קום", אמר בילי, "אתה לא מפסיק עכשיו, נשאר לך רק עוד את השק אגרוף."

בילי ידע שג'וני מוכן, אך ליתר ביטחון האיץ בו, הוא רצה לראות אותו קורע את דאנקן הסקוטי. ג'וני היה תותח, הוא היה חיה, היום הוא יהמר על ג'וני וירוויח בגדול.

בילי קשר את השרוכים בכפפות האגרוף של ג'וני ואחר עמד מאחורי השק, ג'וני חבט בעוצמה, כל אגרוף כמעט העיף את בילי, אך הוא נשאר יציב ולא זז.

שלושים דקות חבט ג'וני בשק, חולצתו היתה רטובה לחלוטין. "זהו אחי, סיימתי," אמר ג'וני והתנשף בחוזקה. "בוא תוריד לי את הכפפות," בילי פתח את הקישורים בכפפות של ג'וני.

"אני הולך להתקלח."

"בהצלחה בקרב," צעק מאחוריו בילי, "אני שם עליך אלפייה גבר."

ג'וני צחק ולקח מגבת עבה מהמדף. "ביי בילי, נתראה מחר."

מקולח, מגולח ומסורק, לבוש בג'קט חם עם צווארון בצבע חום כהה, יצא ג'וני ממכון הכושר, מייד ביציאה ראה את מייק.

"הו, הו, אחי, לאן?" שאל מייק וקפץ שתי מדרגות מעלה.

"סתם לא יודע, כרגע סיימתי." אמר ג'וני ושילף חפיסת סיגריה. הוא הושיט אותה למייק. "נראה לי שאני אלך לאכול."

"אה כן," אמר מייק, "איפה?"

"לא יודע, בא לי על הבורגר, הרבה זמן לא הייתי שם, אתה בא?"

"אני חייב קודם כל ללכת רגע לבטסי." פניו קדרו.

"בעיות?" שאל ג'וני שכבר ידע את התשובה.

"לא פשוט ש..." מייק העביר את ידו בשערו החום צהבהב, "פשוט שהיא לא ענתה לי לטלפון אתמול וגם היום, אז אני חייב לדבר איתה."

"טוב אחי, אני אחרי אימון, אני מת מרעב אני זז."

"נראה אולי אני אספיק אותך, " צעק אליו מייק מרחוק.

ג'וני נפנה לדרכו, שעת אחר הצהריים בלונדון, רוחות קרות של חודש פברואר נשבו. צעדו היה מהיר, בטוח, הוא היה גבר גבוה, חזק מאוד, בעל שרירים אדירים, עיניים אפורות ושיער שחור. משפחת קרוגן היו וולשים גדולים וחסונים וג'וני קיבל מהם את עיניו האפורות, גובהו וחוסנו ועצמות לחייו הגבוהות. את שאר פניו קיבל מאמו האיטלקייה.

לא רק שהיה מתאגרף טוב אלא שהיה גבר נאה ובעל המועדון שבו התאגרף קפץ על המציאה, כי כשג'וני היה מתאגרף היה לו פי שלוש קהל בגלל הנשים שהיו מגיעות.

קתלין רצה, ספריה בידה, אוי ואבוי בהלה אחזה בה, מה יקרה? אם תאחר יפטרו אותה, היא לא יכולה להרשות לעצמה להישאר בלי עבודה. גם כך בשל גילה הצעיר היה לה קשה למצוא עבודה.

הרמזור היה ירוק, קתלין מיהרה לחצות את הכביש לפני שיתחלף. היא ידעה שנשאר לה אולי שתי דקות, היא כמעט ורצה במעבר החציה וכשהגיעה לעבר השני של המדרכה פתחה ממש בריצה, מרוב שפחדה לאחר היא לא הסתכלה מי ממולה והתנגשה בחבטה בגוף רחב וגבוה עם שרירי פלדה.

קתלין מעדה לאחור, וג'וני באינסטינקט של שניה שלח את זרועו החסונה שהשרירים בה עדיין היו מנופחים מהאימון, ואחז במותניה בחוזקה. הוא הניף אותה על רגליה בקלות.

"הו, התנשפה, "אוי ואבוי, " היא הסתכלה בעיניו האפורות, הסמיקה מאוד, ומיהרה להסיט את מבטה.